

100 Jaar **vv DVO** Euverhaove

Jubileum Uitgave 2026©

Inhoud Jubileum boek 2026

Aangezien we leven in een digitaal tijdperk, passen wij ons aan met een digitaal 100 jarig DVO jubileum boekje. In dit boekje zal de nadruk liggen op de laatste 25 jaar. Voor de geschiedenis van DVO, verwijzen we u naar edities van vorige jubileum feesten, waarvan we voornemens zijn hun inhoud ook te digitaliseren en voor een ieder toegankelijk te maken. Om alle gebeurtenissen van de afgelopen 25 jaar nu hier op te sommen, is natuurlijk ook niet mogelijk. Maar het voordeel van dit digitaal gebeuren is wel dat we er straks makkelijk iets aan kunnen toevoegen, mocht blijken dat we iets belangrijks over het hoofd gezien hebben. Ook foto's, die gedurende dit heuglijk jubileum feest genomen worden, zullen onder de naam 100 jarig jubileum, op onze site worden opgeslagen.

Wat treft u al zo aan:

* De lijst van sponsors, die met hun bijdrage dit 100-jarig jubileum feest mogelijk hebben gemaakt. Nogmaals grote Dank.

*Voorwoord van de Stichting Vrienden van DVO, die de organisatie van dit feest in handen heeft.

*Het huidige bestuur van DVO, met als voorzitter Cliff Raafs, secretaris Paul Hollanders en penningmeester (al 20 jaar) Roy Zelissen.

*Woordje van de langst zittende voorzitter, tot heden, Ton Tummers.

*Een viertal, nog levende oud gedienden, worden belicht. Te weten Wil Ernst, Frans Cremers, Wim Hacken en Toine Frissen.

*Ook treft u teksten aan van leden die waardevol zijn geweest voor DVO in de afgelopen 25 jaar. Toen Ton Tummers in 1998 aftrad als voorzitter, is die positie nog lang vacant gebleven. Ralf Hennes is jarenlang waarnemend voorzitter geweest, tot dat Bert Poiesz het voorzitterschap op zich nam. Maar dat was van korte duur. Chris Stoelwinder heeft het van hem overgenomen, en dat was voor langere tijd (9jaar). Toen hij stopte bleef het stoeltje weer langere tijd onbezet. Penningmeester Roy Zelissen werd toen ook nog waarnemend voorzitter, totdat Cliff Raafs voorzitter werd en nog steeds is.

*Van al die genoemden (behalve Bert Poiesz) vindt u teksten terug in dit boekje. Zo ook van leden die op een andere manier waardevol zijn geweest voor DVO, Roger Beumers, Ron Molnar, Arco Klerk en Jan Schaekens.

Het kan niet anders dan dat er ook (oud, bestuur en ere) leden ons ontvallen zijn.

Tevens een introductie van de nieuwe ereleden.

Veel lees plezier!

Dit boekje is samengesteld namens

De Stichting Vrienden van DVO

Door Ton Tummers

SPONSOREN 100 JARIG JUBILEUMFEEST VV DVO

HOOFDSPONSOR

AUTOFIRST CROMBEEN

SPONSOREN SPONSOR DINER

LUNA

SCHTAD ZITTERD

GATS

BLACK LABEL HOSPITALITY

PLATINUM PAKKET

COLLÉ SITTARD VERHUUR B.V.

BLACK LABEL HOSPITALITY

GOUD PAKKET

MULTIGROEN DENNY

WELLCOLL SITTARD B.V.

SJTICHTING OKTOBERFEESTE IN ZITTERD

ZILVER PAKKET

RAAFS ADVOCATUUR, LEENAERS EXPLOITATIE BORN B.V., YELLOW WORKS
SITTARD, LIFE STYLE SITTARD B.V./ ANYTIME FITNESS, SLIGRO SITTARD
KEMPEN & OBERDORF, VAN ERP PROJECTMANAGEMENT, PHIDIAS B.V.
VAN DEN BERG WONINGINRICHTING, AUTOMOBIEL LIMBURG, BSB
RABOBANK MIDDEN-LIMBURG, M.H.A. DECKERS-TANDARTS
FYSIOSITTARD, VAKGARAGE AUTO MOONEN, BMM GROEN
DIRKS INTERIEUR PROJECTEN B.V., TAPPERIE DE GATS
VAHSEN CONSTRUCTIES B.V., YELLOWDOZER
SCHTAD ZITTERD, LUNA ETEN EN DRINKEN

BRONS PAKKET

't SJPAORHUTJE V.O.F. , JOS SMEETS LUCHTBEHANDELING B.V., PLUS VAN VELZEN
AUTORIJSCHOOL PETER FRISSEN, BOELS, HUB PELZER BOUW, OOS KAAR
GUUS HENSSEN DIENSTEN B.V., BAAT ACCOUNTANTS EN ADVISEURS
MILCON IMMO BV, EYZERHARDT PLAAT EN STAAL, AUTO ZUID B.V.
VAN BERKUM WIJNVERKOOP B.V., ZUIVER SITTARD B.V.
ROUSSEAU CHOCOLADE SITTARD, BERNARD FASHION
KEN JE BARBERSHOP, VAN DER LINDEN GROEN B.V.
HOUBEN BEWEEGSTUDIO

Voorwoord Stichting Vrienden van DVO

In het voorjaar van 2023 is er onder aanvoering van Melvin Koenen en Frank Braam (de jonge garde) een commissie gevormd met Jos Erkens en Ton Tummers (de oude garde), met betrekking tot de organisatie van het 100-jarig jubileum feest van DVO. Theo Smeets en Fred den Rooijen werden niet veel later benaderd om dit team te versterken. Dit feest gaat plaatsvinden in het weekend van 26 september 2026, ook nog de exacte datum dat DVO destijds is opgericht.

Voor het 75-jarig jubileumfeest was hiervoor een stichting opgericht, te weten Stichting Vrienden van DVO. Dit om te voorkomen dat de vereniging DVO, mocht er financieel iets fout gaan, aansprakelijk gesteld kon worden.

Aangezien deze Stichting niet was opgeheven, maar slapend was, is die nieuw leven ingeblazen. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. Alvorens een bankrekening geopend kon worden, moest er eerst een officieel bestuur op papier zijn. Voorzitter werd Fred den Rooijen, penningmeester Joep Zinken en secretaris Melvin Koenen. Er kwam hierna nog heel veel (onnodige) bureaucratie aan te pas om de Stichting up en running te krijgen. En dat betekende ook dat er pas in het najaar van 2025 begonnen kon worden met het inzamelen van sponsorgelden.

Gelukkig zijn er toch nog vele bedrijven en sympathisanten die DVO een warm hart toedragen. En mede door hun financiële bijdrage is het mogelijk om dit jubileum feest groots op te zetten. John Cremers heeft de laatste maanden nog nuttige ervaringen kunnen delen, onder andere opgedaan tijdens het jubileumfeest van FC Ria.

Ook dank aan al de vrijwilligers die met hun hand en span diensten bijdragen aan het tot stand brengen van dit groots evenement. Het programma van het feestweekend (25, 26 en 27 september) vind u verderop in dit boekje. Het wordt wederom een jubileumfeest voor jong en oud en we hopen er samen met u, een onvergetelijke happening van te maken.

Stichting Vrienden van DVO

Staan vlnr: Fred den Rooijen, Ton Tummers, Joep Zinken, Frank Braam en Theo Smeets

Zittend vlnr: John Cremers, Melvin Koenen en Jos Erkens

Honderd jaar VV DVO!

Alleen al het uitspreken van die woorden maakt indruk. Een eeuw geschiedenis. Honderd jaar voetbal, vriendschap en verbondenheid. Het behoeft geen betoog dat dit een bijzondere mijlpaal is waar wij als vereniging met trots bij mogenilstaan.

Toen onze vereniging in 1926 werd opgericht, kon niemand vermoeden dat er honderd jaar later nog altijd met zoveel passie en plezier zou worden gevoetbald in de wijk Overhoven. De basis daarvoor werd echter een eeuw geleden gelegd door de oprichters van onze mooie vereniging.

In de afgelopen honderd jaar is VV DVO uitgegroeid tot één van de grootste voetbalverenigingen in de regio. Natuurlijk draait het bij ons om voetbal. Er wordt gewonnen, verloren en met volle inzet gestreden, zowel thuis als uit. Maar het echte verhaal van VV DVO speelt zich ook daaromheen af. In de kantine, langs de lijn, tijdens trainingen, toernooien en alle activiteiten die onze vereniging rijk is. Daar ontstaan vriendschappen, worden successen gevierd en tegenslagen gedeeld, staan mensen voor elkaar klaar en groeit het echte clubgevoel.

Dat clubgevoel is niet vanzelf ontstaan. Het is in honderd jaar opgebouwd door generaties bestuursleden, trainers, leiders, spelers, sponsors, ouders, supporters, kantinemedewerkers en de vele vrijwilligers die zich, vaak achter de schermen, met hart en ziel inzetten voor onze vereniging. Iedereen heeft, op zijn of haar eigen manier, bijgedragen aan het VV DVO zoals wij dat vandaag kennen. Namens het bestuur spreek ik daarvoor onze oprechte waardering en dank uit.

Het jubileum dat voor ons ligt is veel meer dan een feest. Het is een eerbetoon aan iedereen die VV DVO heeft gemaakt tot de vereniging die zij vandaag is. Ik hoop dan ook van harte dat we dit bijzondere moment samen met veel vreugde kunnen vieren. Want samen kijken we niet alleen met trots terug op honderd prachtige jaren, maar bouwen we ook weer aan de toekomst van VV DVO.

Namens het bestuur wil ik iedereen bedanken die zich, op welke manier dan ook, heeft ingezet voor onze vereniging. Dankzij jullie mogen wij vandaag vieren dat VV DVO al honderd jaar een club is waar we met recht trots op mogen zijn!

Met sportieve groet,

Cliff Raafs

Voorzitter VV DVO

Paul Hollanders, secretaris DVO

Ik ben Paul Hollanders, getrouwd met Lidwien en vader van twee zoons van 20 en 18 jaar. Mijn jongste zoon voetbalt bij DVO in de JO19. Via mijn zoons ben ik in 2014 bij DVO terechtgekomen en sindsdien ben ik me steeds meer betrokken gaan voelen bij de club. Ik heb heel wat zaterdagdagen langs de lijn doorgebracht, af en toe de vlag ter hand genomen en ben inmiddels ook een vaste chauffeur voor de uitwedstrijden.

Toen ik anderhalf jaar geleden door een aantal vrijwilligers werd gevraagd of ik iets voor DVO wilde betekenen, hoefde ik daar niet lang over na te denken. DVO is namelijk veel meer dan een voetbalvereniging.

Het is een plek waar kinderen en jongeren zich ontwikkelen, vriendschappen sluiten en leren samen te werken. Maar ook voor ouders, vrijwilligers en supporters is de club een ontmoetingsplek die mensen met elkaar verbindt. Juist die sociale functie maakt een vereniging als DVO van grote waarde voor onze samenleving.

Die maatschappelijke waarde wordt ook bevestigd door het eerste **Landelijke Impactonderzoek Sportverenigingen** van eerder dit jaar. Daaruit blijkt dat iedere euro die in sportverenigingen wordt geïnvesteerd, de samenleving gemiddeld tien euro aan maatschappelijke waarde oplevert. Hopelijk blijft ook de gemeente die waarde in de toekomst erkennen en ondersteunen, zodat DVO haar belangrijke rol ook de komende jaren kan blijven vervullen.

Om dat mogelijk te maken, zijn vrijwilligers onmisbaar. Omdat ik toch al veel op de club te vinden was, voelde het voor mij als een logische stap om zelf ook mijn steentje bij te dragen.

Binnen het bestuur bleek de functie van secretaris vacant. Een rol die mij aanspreekt, niet alleen vanwege de werkzaamheden die erbij horen, maar ook omdat ik graag wil bijdragen aan de verbinding binnen de club. Vrijwilligers vormen immers het hart van iedere vereniging en die betrokkenheid moeten we koesteren.

Natuurlijk verloopt binnen een vereniging niet altijd alles vanzelf. Maar ik heb er alle vertrouwen in dat we met een enthousiaste groep vrijwilligers bouwen aan een sterke toekomst voor DVO.

Dat DVO al 100 jaar een vaste waarde is binnen de Sittardse gemeenschap, heeft de vereniging ruimschoots bewezen. Ik hoop dan ook dat we er samen voor zorgen dat de club ook de komende 100 jaar een plek blijft waar sport, vriendschap, saamhorigheid en vrijwilligerswerk hand in hand gaan.

Roy Zelissen, penningmeester DVO

Ik ben Roy Zelissen, 50 jaar geworden eerder dit jaar, de huidige penningmeester sinds 2005-2006. Destijds ben ik tijdens voorste kruisband blessures door Ralph Hennes benaderd met de vraag of ik de nieuwe penningmeester wilde worden, ter opvolging van Peter Frissen. Inmiddels is afgelopen seizoen mijn 20e seizoen geweest, ook enkele seizoenen a.i. voorzitter erbij geweest. Niet iedereen zal altijd even blij met mij zijn maar als er niet regelmatig op de financiële rem wordt getrapt dan ..., gelukkig kan ik goed tegen een stoot(je).

Mooie herinneringen: diverse kampioenschappen (bijv. DVO 1 naar 3e klasse en later naar 2e klasse), landelijke divisie spelen E1-D1 destijds en JO14-JO15 recent, bekerprestaties met (bijv.) JO17-1 en DVO 1 (naar VV Kloetinge), ... zonder ook maar iets of iemand te kort te willen doen.

Mooiste herinneringen: aan de personen die ons helaas zijn overleden: Frans Erkens, Tom Smeets, Margriet Salvino, Theo Salvino, Piet Zinken, Herman Marx, John van Erp, Roger Karel, Lei Spätgens, Erwin Tummers, ... allen bijzondere mensen die heel belangrijk zijn geweest in de afgelopen 25 jaar, zonder hen (wellicht) geen DVO 100 jaar, **echte DVO-ers in hart en nieren.**

Woordje van de langst zittende voorzitter Ton Tummers

In 1985 ben ik toegetreden tot het bestuur van DVO. Toen ik in 1989, noodgedwongen (een gedeelte van het bestuur, zo ook de voorzitter, Jo Meulenberg, was opgestapt) het voorzitterschap op mij moest nemen (met 34 jaar de jongste tot nu toe in de geschiedenis van DVO), had ik géén vermoeden dat dit voor 10 jaar zou gaan zijn. Het bleek een vruchtbare periode, zoon Joey en dochter Rebecca zijn erin geboren. Heb in deze jaren veel levenservaringen opgedaan. In het openbaar werd je bedachtzamer met uitspraken.

Veel tijd ging op in leden/leiders weer op één lijn te krijgen (lijmen), als die door wat dan ook verstoord raakte. DVO groeide in die tijd uit naar 8 senior elftallen. Er was dus altijd wel wat, dat hier of daar wringde. De telefoon ratelde dagelijks in huize Tummers, waar die op een gegeven moment rond etenstijd, ook niet meer opgenomen werd. In die jaren werd er, op initiatief van Felix Lebens, de toenmalige voorzitter van de jeugd, flink verbouwd. Nieuwe bestuurskamer, materiaal hok, kleedlokalen en de trots van Felix, een jeugd home, dat beheerd ging worden door het onvergetelijke echtpaar Frans en Leny Erkens.

Als er iets gedaan moest worden en ik kon er niet helemaal op vertrouwen dat het ook gebeurde, deed ik het zelf. Zoals verschillende malen de lijnen trekken (nu ondenkbaar met de kunstgrasvelden) op het hoofdveld. Niet altijd recht, maar ze stonden er wel. Vele jaren, bij gebrek aan vrijwilligers, (en nu nog) de entree, mede bemand. Seizoen afsluiting feestavonden georganiseerd, wel op een kleinere schaal dan nu, maar toch heel gezellig. Darttoernooien. En niet te vergeten het DVO Familie/Wijk mini toernooi, waar veel plezier aan beleefd werd. En natuurlijk ook genoten van de behaalde kampioenschappen en promoties van diverse elftallen. In het seizoen 1992/1993 hadden we zelfs het genoeg met DVO1 eerst het kampioenschap te mogen vieren, door fout KNVB onreglementair verklaard, om vervolgens via de nacompetitie alsnog te promoveren, weer een groots feest. Ook het 70 jarig jubileum feest was er een om niet te vergeten. Zelfs de jaarvergaderingen, toen nog boete plichtig bij on-afgemelde afwezigheid, waren druk bezocht, en plezante happenings, ook na afloop. Ook toen was het goed vertoeven in de kantine. Met (merendeels) Margriet en Theo Salvino achter de bar, en op s 'zondags nog versterkt met hun zus Mia en haar echtgenoot Sjeng Hendriks (geroemd om zijn spek en ei op de zondag morgen).

Minder was de gang naar het KNVB gebouw in Nieuwstadt, waar ik als voorzitter de spelers met rode kaarten diende te vergezellen bij de op leeftijd zijnde strafcommissie. Gelijk kon je hier nooit halen, scheidsrechter werd altijd geloofd. Dieptepunt was dat hier erelid Frits Meulenberg (80 jaar) onterecht de toegang (6 maanden) tot het DVO complex ontzegd werd, vanwege het "fysiek bedreigen" van een scheidsrechter, 2 meter groot. Die uiterst teleurstellende beslissing betekende een einde van mijn strafcommissie bezoeken. Die scheidsrechter werd enkele jaren later door de KNVB geroyeerd, omdat hij hun met zijn onnavolgbaar fluitwerk (te) veel werk bezorgde.

Moge duidelijk zijn dat er in die 10 jaar nog veel meer heeft plaats gevonden, leuke en minder leuke dingen. Maar dat is teveel om allemaal hier op te sommen. Moet hier met nadruk ook bij vermelden dat ik steeds heel goed ondersteund werd door mijn mede bestuursleden. Maar de grootste onaflaatbare steun kwam toch steeds van mijn vrouw Helen. Die mij bij alles met raad en daad bijstond.

En voor de toekomst hoeven we ons voorlopig ook geen zorgen te maken. Organisatie bij senioren en jeugd is momenteel in handen van goede , enthousiaste en welwillende vrijwilligers. Heet hang ijzer in dit alles is momenteel wel een hangende beslissing van de Gemeente Sittard-Geleen. Een voorgestelde verhuizing naar de Schwienswei, en mogelijk gepaard gaande fusie met andere Sittardse verenigingen, kan zo maar betekenen dat we nu ons laatste jubileumfeest vieren. Laten we dit dus met zijn allen zo groots vieren , alsof het de laatste keer is. Het geweldige programma voor dit jubileumfeest, zal hier zeker aan bijdragen.

Lang Leve DVO!

Wil Ernst

Hij is geboren op 12 december 1948 te Susteren op de Heerenstraat 3. Dit was schuin tegenover het (oud) voetbalveld van VV Susteren. Lag dus voor de hand dat hij ook hier ging voetballen, en wel vanaf zijn zesde jaar. Hij speelde op zijn 17de al in het eerste elftal, positie linksbuiten of in de spits. Vervolgens in het tweede elftal, waar de derde helft erg belangrijk voor hem bleef.

Op zijn 30ste is hij bij DVO komen voetballen. Dit kwam omdat hij trouwde met José, een *Zittesj mechelke*, en kwam te wonen in de buurt van Wim Hacken. En aan de overtuigingskracht van Wim was natuurlijk moeilijk te ontsnappen.

Bij DVO speelde hij in verschillende elftallen, maar de pret stond altijd voorop, ook na afloop.

Ergens begin veertiger jaren, vond Wil het goed geweest met zijn voetbalcarrière.

Hij heeft daarna jaren als grensrechter bij het eerste elftal gefungeerd. Vervolgens werd hij elftalleider (en verzorger) bij het eerste elftal. Toen het handmatig invullen van de wedstrijdformulieren steeds meer digitale vormen ging aannemen, vroeg hij om vervanging.

Bij de spelers bleef hij immens populair. Inmiddels was hij ook al materiaal beheerder geworden bij DVO, en nam hij veel was werk (tenues) voor zijn rekening. Lange tijd heeft hij op de maandag morgen mee gepoetst om de kleedlokalen zuiver te krijgen. Ook in de weekenden vertoefde hij, tussen zijn was en andere werkzaamheden door, nog geregeld in de kantine.

Hij is goed hersteld van een herseninfarct (2016) en woont momenteel in het centrum van Sittard. Doordat hij niet meer mag fietsen is zijn mobiliteit beperkt. De te overbruggen afstand naar het DVO complex, kan dan wat (te) ver zijn.

Frans Cremers

Frans is geboren op 16 januari 1949 in een boerderij, gelegen in de zogenaamde Werme Houk , in Overhoven. Na de basisschool in Overhoven , heeft hij de HBS afgemaakt en is vervolgens in militaire dienst gegaan. Daarna is hij 36 jaar werkzaam geweest op het ABP in Heerlen. En hij weet niet of dat zozeer een prestatie van hem is of dat van zijn werkgever.

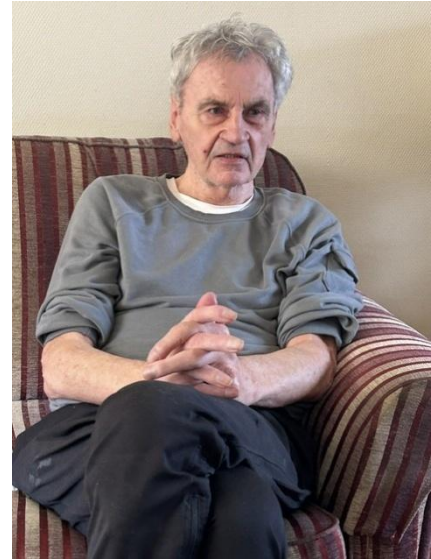
Met 11 jaar begon hij in de jeugd van DVO, op het veld toen nog gelegen aan de Nustererweg. Op zijn 16^e voetbalde hij in de A jeugd, en heeft daarna in alle seniorenelftallen op meerdere plekken, gevoetbald. Hoogtepunten voor hem waren toch de verschillende jubileums en kampioenschappen. Dieptepunt waren zijn voetbaljaren van 1970 tot 1975. In dat tijdsbestek was hij met verschillende elftallen driemaal gedegradeerd.

Hij kon die teleurstelling nauwelijks verwerken, en besloot derhalve over te stappen naar de Kraaien. Na een jaar had hij zijn teleurstelling overwonnen en kwam hij weer terug naar DVO. In 2002 gaf hij gehoor aan velen die hem al jaren vroegen, wanneer hij eens ging stoppen met voetballen.

In 1995 trad hij toe tot het bestuur en vormde, hij als voorzitter, met Piet en Ton, de activiteitencommissie , genaamd FraPieTo. Op het 60 en 70 jubileum van DVO was Frans voorzitter van het huldigingscomité.

Ook zorgde hij voor vele teksten en foto's voor de uitgegeven jubileum boekjes. Tevens is hij jarenlang bij vele gelegenheden de spreekbuis van DVO geweest. In 1998 is hij voor al zijn werk bekroond met de benoeming tot Lid van Verdiensten.

In 2002 heeft hij zijn werkzaamheden bij DVO beëindigd en is zijn aandacht richting Narre en Sjötterij St Rosa gegaan.

Wim Hacken

Wim is geboren op 24 april 1945, nog in de oorlog verwekt, in een oude boerderij op de Heistraat 24 in Overhoven. Hier is hij ook opgegroeid. Hij was eerst 4 jaar oud toen zijn vader hem zondags begon mee te nemen naar DVO.

Op zijn 10 startte hij hier met voetballen, en heeft later nog in het tweede en derde elftal gespeeld op de rechtsbuiten positie. Hij was van beroep melkboer, net zoals zijn vader, en wel in Overhoven. Vanwege zijn gevoelige enkels is hij in 1963 gestopt met voetballen, aangezien hij zich een blessure niet kon veroorloven. Want dan kon hij zijn beroep niet meer uitoefenen en kwamen vele klanten zonder melk te zitten.

Hij is reeds 60 jaar getrouwd met Paula, heeft twee dochters en twee kleinkinderen. Na zijn actieve voetbal carrière bleef hij waardevol voor DVO. Nieuwe bestuursleden werven en begeleiden, ook naar uitwedstrijden. Sponsors werven. Altijd supporteren en zelfs destijds een supporters vereniging opgestart.

Bij thuiswedstrijden van het eerste elftal, bestuur van de tegenstander ontvangen en toezien dat het entree/kassa hok bezet was, en ook de prijzen voor de loterij verzorgde. Later stonden hij en wijlen erelid Lei Spätgens, bekend als de spelers makelaars van DVO, bijgenaamd Knabbel en Babbel.

De vader van één iemand, die later nog voorzitter wordt, vroeg om een paar voetbalschoenen voor zijn zoon voor de transfer van Almanian naar DVO. Hij kreeg die, en werd meteen de eerst betaalde speler van DVO. Maar om ophef te voorkomen, zorgden zij toen dat de rest van de selectie, doormiddel van opgehaalde sponsorgelden, die ook kregen. Met nadruk geeft Wim aan dat zij verder nooit spelers betaald hebben.

Bij vele jubileum feesten waren Wim en Lei betrokken, en zorgden onder andere voor veel sponsorgelden. Hoogtepunten voor Wim waren behalve de jubileum feesten, toch ook de kampioenschappen en promoties die DVO door de jaren heeft meegemaakt.

Op zijn 81ste is hij nog steeds een trouwe supporter van het 1ste elftal bij uit en thuis wedstrijden, en ook bij de thuiswedstrijden van de lagere elftallen is hij nog vaak aanwezig.

Toine Frissen

Eindelijk, het is zover: DVO bestaat 100 jaar!

Dat zeg ik, **Toine Frissen**, oud-lid van DVO, inmiddels 93 jaar jong.

Hier heb ik lang op gehoopt: dit bijzondere jubileum nog mee te mogen maken. En eerlijk gezegd... ik ben blij dat DVO niet sneller oud is geworden dan ik.

In al die jaren heb ik heel wat jubilea meegemaakt. Het 25-jarig jubileum werd gevierd op de speelplaats van de jongensschool in Overhoven. Het 40-jarig jubileum in 't Kaar. Daarna volgden het 50-, 60- en 75-jarig jubileum in een grote feesttent op het DVO-complex. En het 70-jarig jubileum was weer in 't Kaar. Zo zie je maar: de feestlocaties veranderden regelmatig, maar de gezelligheid bleef altijd hetzelfde.

Toen ik me aanmeldde als lid van DVO was ik 20 jaar oud.

Thuis hadden ze niet veel met voetbal. Mijn vader zei altijd: *"Dat is alleen maar je benen kapot schoppen."* Achteraf moet ik toegeven... helemaal ongelijk had hij niet.

Al snel speelde ik in het eerste elftal. Helaas kwam daar na vijf jaar een einde aan door een zware enkelblessure. Ik dacht dat mijn voetbalcarrière voorbij was.

Maar het eerste DSM-voetbaltoernooi blies die carrière nieuw leven in. Inmiddels waren mijn enkelbanden volledig hersteld en kreeg ik de smaak weer te pakken.

Van 1972 tot en met 1987 heb ik onafgebroken gevoetbald in het tweede, derde en vierde elftal van DVO. Het middenveld van het vierde elftal bestond uit Frans Erkens, Bèr Dirks en mijzelf. Samen waren we ruim 150 jaar oud. Onze tegenstanders waren meestal sneller, maar wij waren een stuk ervarener... vonden we zelf tenminste.

Toen ik 54 was, begonnen de hamstring- en zweepslagblessures zich steeds vaker te melden. Blijkbaar vonden die dat ze ook recht hadden op speeltijd.

Mijn huisarts gaf het advies om een duursport te gaan beoefenen. Dus hing ik mijn voetbalschoenen aan de wilgen, kocht een racefiets en ging daarnaast schaatsen.

Op 15 oktober 1988 werd de buitenijsbaan in Geleen geopend. Daar heb ik jarenlang met veel plezier mijn rondjes gereden, totdat ik er in 2017 op 84-jarige leeftijd mee stopte. Met wielrennen ben ik doorgegaan tot mijn 87e. Tegenwoordig stap ik nog regelmatig op mijn gewone – dus niet elektrische – sportfiets voor een rondje van ongeveer 20 kilometer om Sittard. Ik trap nog altijd liever zelf dan dat een accu het werk doet.

Op zondag ben ik nog vaak langs de lijn te vinden bij DVO 1. En na afloop hoort een bezoek aan de kantine er natuurlijk ook bij. Sommige tradities moet je gewoon in ere houden.

Ik kijk er enorm naar uit om in september samen met iedereen het 100-jarig bestaan van DVO te vieren. Op naar een prachtig jubileum!

Ralph Hennes

Mijn 25 jaar bij VV DVO

Als ik terugkijk op mijn 25 jaar bij VV DVO, dan komen er vooral warme gevoelens en mooie herinneringen naar boven. Het zijn herinneringen aan voetbal, maar vooral aan mensen. Want voor mij is DVO altijd veel meer geweest dan alleen een voetbalclub.

Wat me altijd zal bijblijven, is de enorme saamhorigheid binnen de vereniging. Bestuursleden, jeugdtrainers, elftalleiders, complexbeheerders en vrijwilligers; iedereen stond altijd voor elkaar klaar. Samen dingen aanpakken, elkaar helpen en vooral veel plezier maken. Die verbondenheid maakte DVO bijzonder en zorgde ervoor dat ik jarenlang met zoveel plezier actief ben geweest binnen de club.

Ik denk met een glimlach terug aan de dagen waarop we samen de kleedlokalen opknapten. Gewoon de handen uit de mouwen steken omdat het onze club was. En natuurlijk vergeet ik nooit de ontelbare uren in ons eigen jeugdhoe. Wat hebben we daar genoten. Met Frans en Lenie als vertrouwde gezichten, gezellig samen Europees voetbal kijken op die grote, zware, dikke televisie die toen het middelpunt van het jeugdhoe was. Achteraf lijken het misschien kleine dingen, maar juist dat zijn de herinneringen die het langst blijven hangen.

Ook de voetbalvelden van toen staan in mijn geheugen gegrift. Geen kunstgras, maar moddervelden waarop fanatiek werd gevoetbald. Regen, wind of kou maakten niets uit. Toch stonden er iedere keer weer grote groepen jeugdspelers klaar om te trainen en te spelen. Wat was dat een geweldige tijd.

Misschien wel het mooiste wat ik heb mogen meemaken, is het begeleiden en opleiden van jeugdspelers. Kinderen zien groeien, niet alleen als voetballer maar ook als mens. En jaren later diezelfde spelers terugzien bij de senioren. Dat geeft een gevoel van trots dat moeilijk onder woorden te brengen is. Nog mooier vind ik het dat veel oud-spelers inmiddels zelf jeugdtrainer zijn geworden of andere vrijwilligerstaken binnen de club hebben opgepakt. Tegenwoordig zie ik zelfs de kinderen van oud-spelers op onze velden rondlopen. Dat laat zien hoe sterk de DVO-familie is en hoe generaties met elkaar verbonden blijven.

Natuurlijk denk ik ook terug aan de kampioenschappen die we samen hebben gevierd, de onvergetelijke voetbalkampen aan het einde van het seizoen, de legendarische feestavonden en sportdagen. Dat waren momenten waarop de club echt één grote familie was.

Maar een vereniging kent niet alleen mooie momenten. Er waren ook tijden van verdriet, waarin we afscheid moesten nemen van mensen die veel voor DVO hebben betekend. Mensen die helaas niet meer onder ons zijn, maar die voor altijd een plek houden in onze herinneringen. We vergeten hen nooit.

Wat mij daarnaast altijd zal kenmerken als typisch DVO, is de voetbalhumor. De grappen in de kleedkamer, langs de lijn en in de kantine. Soms scherp, vaak eenvoudig, maar altijd met een lach. Die humor bracht mensen bij elkaar en maakte de club nóg mooier.

Als ik nu rondkijk, zie ik nieuwe leden en nieuwe vrijwilligers die samen met de ervaren krachten de vereniging draaiende houden. Het lijkt misschien vanzelfsprekend, maar dat is het allerm minst. Dankzij hun inzet leeft onze vereniging iedere dag opnieuw. Van trainingen en wedstrijden tot onderhoud, activiteiten en evenementen. Daardoor krijgen jong en oud telkens weer de kans om te genieten van alles wat VV DVO zo bijzonder maakt.

Na 25 jaar kan ik maar één conclusie trekken: VV DVO heeft mij ontzettend veel mooie herinneringen, vriendschappen en ervaringen gegeven. Daar ben ik dankbaar voor. Het was een drukke, actieve, maar vooral fantastische periode die ik voor geen goud had willen missen.

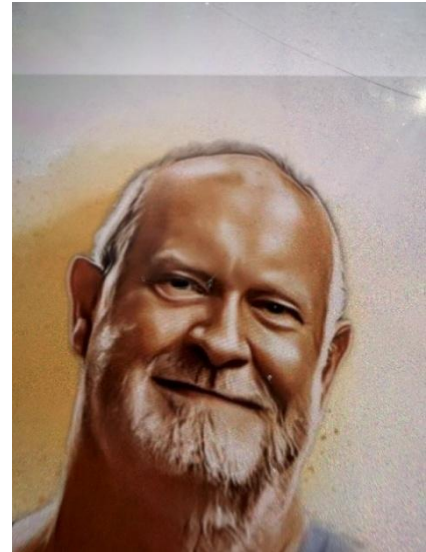
Als we iets hebben geleerd in die honderd jaar, dan is het wel dat een vereniging niet vanzelf bestaat. De toekomst van VV DVO ligt niet alleen op het voetbalveld, maar vooral in de betrokkenheid van haar leden. Als we positief blijven, ons wat minder consumerend opstellen en samen met de vele vrijwilligers de schouders eronder blijven zetten, dan ben ik ervan overtuigd dat VV DVO een prachtige toekomst tegemoet gaat. Samen kunnen we ervoor zorgen dat ook toekomstige generaties dezelfde mooie herinneringen maken als wij.

Gefeliciteerd VV DVO met het bereiken van deze prachtige mijlpaal. Ik ben trots dat ik deel heb mogen uitmaken van deze mooie club en kijk vol vertrouwen uit naar de volgende honderd jaar. 🏆

Chris Stoelwinder

Of ik een kort stukje wil schrijven over mijn mooiste DVO-herinneringen. Hoe dan? Hoe vat je in vredesnaam 25 jaar aan hele fijne momenten samen op 1 schamel A4-tje? Waar ga je beginnen, ga je personen noemen? Wie ga je dan tekort doen?

Laat ik beginnen bij het allereerste begin. Oudste zoontje Martin wilde gaan voetballen, en wij verder door burens al snel doorverwezen werden naar DVO. Niet naar het naburige Almania of Sittardia'80. Nee, DVO, daar was het te doen. Al snel werden we opgevangen door Felix Lebens (senior, leerde ik later) en Piet Zinken, die ons ons al snel op het gemak lieten voelen. Daarna was het op de tweede trainingsavond al raak.

Theo Salvino kwam met een netje ballen aanlopen. Of ik het groepje jongens training wilde geven. Men had namelijk een tekort aan trainers (de huidige problemen zijn niet nieuw). Dit bleek het begin van ongeveer 15 jaar trainerschap, een periode waarin ik zeer veel jongens en meisjes heb mogen leren kennen. Met enkele daarvan heb ik nog steeds contact. Hier kijk ik met veel voldoening op terug. De jongste jeugd, die tot 's avonds laat tafelvoetbal aan het spelen waren in het jeugdhoe van Frans en Leny Erkens. De oudste jeugd, die na 2 achtereenvolgende degradaties nu weer kampioen werden. En dat vierden met een jeugdkamp op ons eigen DVO-terrein. Gelukkig waren alle flesjes de volgende ochtend keurig opgeruimd.

In deze periode is een aantal jeugdvoetbalkampen georganiseerd tijdens de herfstvakantie. Grote kartrekker daarvan was Maurice Graef, die vol overgave de aanwezige jeugd bezighield. Tijdens de allereerste editie had Maurice zeer zorgvuldig kledingmaten opgenomen van de jeugd en deze besteld. Helaas bleek er bij de Italiaanse leverancier niet iedereen even zorgvuldig en werd de kleding een dag te laat geleverd. En vier maten te groot. DVO haalde toen de voorpagina's van de regionale kranten met een foto van een jeugdspeler die letterlijk verzoop in zijn shirtje. Achteraf konden we er hartelijk om lachen, maar op het moment zelf is er menig traantje gelaten.

Na enkele jaren werd de functie van voorzitter vacant, en heb ik enkele gesprekken gevoerd met mijn voorganger Bert Poiesz. Hierin heeft hij mij zeer duidelijk uitgelegd hoe de vereniging in elkaar zat, tegen welke problemen hij opgelopen was, maar bovenal verteld hoe betrokken de verschillende verenigingsmensen waren en hoe positief hij steeds werd benaderd. In 2006 (meen ik mij ter herinneren) heb ik toen het stokje van Bert overgenomen.

In mijn periode als voorzitter heb ik kunnen bouwen op een fantastisch bestuursteam, zeer ervaren en deskundig. Door gezamenlijk te bouwen aan een ambitieus plan floreerde de vereniging volop. Voetballend speelde elke leeftijdscategorie op minimaal hoofdklasse nivo, terwijl ook de niet-standaard teams voor ieder wat wils konden bieden. Ook onze senioren teams speelden op steeds hoger nivo (DVO 1 enkele jaren in de 2^e klasse, DVO 2 in de res. Hoofdklasse).

Maar wat mij het allergrootste plezier deed was de saamhorigheid. Ik mocht getuige zijn van enkele geweldige verenigingsfeesten (waarbij rustig 700-800 mensen aanwezig waren), enkele muziekavonden waarbij DVO-leden uit volle borst hun favoriete celebrity-act opvoerden, vriendschappelijke wedstrijden tegen Fortuna Sittard, wekelijkse bezoeken van scouts van de KNVB en de BVO's van onze regio, fijne sponsoravonden, noem maar op.

De bloei heeft daarnaast tot gevolg gehad, dat DVO haar eerste 1,5 kunstgrasveld kreeg. Hierover kan ik nog enkele fijne anekdotes vertellen, maar die bewaar ik graag tot de jubileumavond.

Eentje dan: Roger Beumers heeft op de DVO site geplaatst, dat het kunstgrasveld toch wel duur in onderhoud bleek, omdat er zo heel veel rubberkorrels in de kleding van de jeugdspelers mee naar huis ging. Op de vraag om deze korrels weer terug te brengen is indertijd enorm heftig gereageerd. Totdat mensen doorkregen dat het terugbrengen op 1 april was ingepland.

DVO, vanaf mijn eetkamertafel wens ik jullie alle goeds. Op naar de 125 !

Met vriendelijke groet, Chris Stoelwinder

Ron Molnar

Mijn zoon Maarten wilde 23 jaar geleden beginnen met voetballen maar dit kon destijds alleen als ik trainer werd. Wij zijn samen begonnen bij de, toen nog, F'jes en dit zijn we blijven doen tot de A. Enig moment werd ik benaderd door Theo Salvino zaliger en Con Rutjes of ik niet de functie van voorzitter TC wilde overnemen van Con. Deze rol heb ik 9 jaar met veel ups en downs maar bovenal met veel plezier gedaan. DVO is een vereniging waar passie en emotie hand in hand gaan waardoor de ratio soms verloren dreigt te gaan. Als men vraagt naar mijn dieptepunten dan is dit er een van. Met name op het gebied van nieuw beleid of bij het opstellen van nieuwe doelstellingen botste dit vaker met de emotiekant. In mijn rol was ik verder verantwoordelijk voor de gehele TC, dus vanaf de kabouters tot en met de senioren.

Dit kan men niet alleen en dus heb ik destijds een prachtteam aan coördinatoren jeugd gevormd die vol enthousiasme, passie en kunde de winkel draaiende h ebben gehouden. Alleen bij de senioren lukte het niet om een team coördinatoren te vormen. Vaak mislukt door op emotie gedreven zaken. Hierdoor ging veel tijd en energie verloren. Destijds bij mijn aantreden bestond het bestuur nog uit 6 mensen maar om allerlei redenen was dit op het eind gereduceerd tot 3. Wat resulteerde in meer *firefighting* dan besturen. Dit gaf vaker het gevoel van stilstand dan progressie, waardoor er dan ook vaker zaken van het bord vielen.

Ook de Corona periode mag gezien worden als een dieptepunt, deze periode heeft veel van ons allen gevraagd. Als Positief heb ik ervaren de passie en emotie (zolang er geen beleid in het spel was), het warme “wij” gevoel en de gezelligheid in de kantine. Eerst bij Ton en Helen en daarna bij Patrick en Nancy. Ton had altijd een luisterend oor en kon met zijn humor menige kou uit de lucht halen. Ook het weer aanhalen van de banden met Fortuna heb ik als positief ervaren. Ik vond en vind dat wij als Sittardse club achter Fortuna moeten staan.

Eerder ben ik trots dat wij als DVO altijd onze doelstelling dat wij zoveel mogelijk eigen opgeleide jeugd in de selectie willen zien gewaar hebben kunnen doen. In mijn tijd bestond de selectie van 1&2 uit minimaal 95% eigen boys. Het is prachtig om te zien wat voor een pracht groep er staat.

Ik ben gestopt omdat ik een nieuwe levensfase tegemoet ga. Mijn vrouw en ik hebben een appartement gekocht in Alkmaar en hebben Sittard ondertussen al verlaten.

Ik wil een ieder nogmaals hartelijk bedanken voor de, onder de streep, geweldige maar bovenal warme tijd bij “**onze**” DVO.

Arco Klerk

Via de Stichting Vrienden van DVO, kreeg ik het verzoek om terug te kijken naar memorabele gebeurtenissen in de 2 periodes (2001-2005 en 2010-2013) dat ik hoofdtrainer mocht zijn van vv DVO 1. Derhalve wil ik graag terugblikken naar;

1. Deelname van DVO 1 aan de Amstel cup finales in Vierlingsbeek in 2004 en
2. De promotie van DVO 1 naar de 2^e klasse in 2011.

Ondanks dat beide teams uit verschillende spelers bestonden waren beide elftallen een hechte vriendengroep en was er sprake van een gezonde vechtlust in combinatie met veel, (soms te veel ;-)) gezelligheid. Beide elftallen bestonden voor het overgrote deel uit spelers uit de eigen jeugd. Het was als trainer zeer fijn werken met deze groepen!!

1. De historische bekerstunt van DVO 1 in Vierlingsbeek 20 mei 2004

Het, voor het eerst in de geschiedenis van DVO, bereiken van de absolute slotfase van de Limburgse districtsbeke (en kwalificatiereeks voor de landelijke Amstel Cup) was voor DVO historisch.

Na een gelijkspel tegen Panningen (toen 1^e klasse), winst tegen Dijkse Boys (toen 1^e klasse) en een nipt verlies tegen Meerssen (toen Hoofdklasse) moesten we in de kruisfinales tegen GSV (1^e klasse) waarin we verloren na een minder sportieve actie van hen. Door deze nipte nederlaag 0-1 greep DVO net naast het felbegeerde ticket voor de Amstel Cup. Top gespeeld maar we hadden meer verdiend!!

Enkele spelers uit dat team waren; Sjors van Meurs, Ruben Hanssen, Ruud Peters, Wil Lebens, Ruud Hermans, Dave Swiatalski, Frank Rutten, Niels Croesen, Tabian Hassing, Felix Lebens, Sacha Forster, Dave Vinken, Andy Sevret, Hans Hermans, Rick Schulp, Ralph Meulenberg, Tim Kocken, Ludo van de Bergh, Paul Hoofwijk, Nick Erkens, Dennis Kocken, Dave vd Donk, Dennis Coumans, Rob Peeters, Pascal de Jong en Robbert Ubaghs.

Begeleiding toentertijd bestond uit Arco Klerk (hoofdtrainer), Laurens Erkens (assistent trainer), Frans Brentjens (keeperstrainer), Wil Ernst (elftalleider) en Theo Bominaar (grensrechter) en Gerrit Klasens (materiaal verzorger).

N.B. Overigens heeft DVO 1 in het seizoen 2024-2025 de deelname aan de landelijke beker (de Euro Jackpot KNVB beker) wel behaald. Het team stond toen o.l.v. de huidige hoofdtrainer Sid Plum. Helaas werden zij in de 1^e ronde uitgeschakeld door vv Kloetinge.

2. Promotie naar de 2e klasse in 2011.

In de reguliere competitie in de 3^e klasse B plaatste DVO 1 zich voor de nacompetitie. In de 1^e ronde was RKHSV uit Maastricht (Heugem) de tegenstander. De eerste wedstrijd in Sittard eindigde in 1-1. Door 3 doelpunten van Teun Munsters werd RKHSV in de 2^e wedstrijd met 1-3 verslagen. Vervolgens was Leonidas uit Maastricht de tegenstander. Na een 1-1 in de uitwedstrijd stond daarna de allesbeslissende thuiswedstrijd op het programma.

Op 5 juni 2011 was het zo ver, een paar honderd man publiek, fantastisch weer en een promotieplek in het veld stonden garant voor een spannende wedstrijd.

De uitslag was wederom 1-1....en dus moesten strafschoppen er aan te pas komen om te bepalen wie naar de 2^e klasse zou promoveren. In de reguliere 5 strafschoppen serie bleef het ook gelijk 3-3 waarna we in de “om en om” strafschoppen serie wonnen door fantastisch goed keeperswerk van Jeremy Caessens. (NB de strafschoppen reeks is nog steeds te zien op YouTube).

Promotie was een feit !! Voor het eerst naar de 2^e Klasse KNVB!!!

Enkele spelers uit dat team waren; Michael Caessens, Jeremy Caessens, Tom Janssen, Ludo van de Bergh, Rob Drossaert, Koen Peters, Teun Munsters, Daan Munsters, Jasper Jacobs, Pier Haenen, Robbert Ubaghs, Martijn vd Rijst, Sjors Wijnands, Ruud Hermans, Aaron Wahrlich, Remco Krekels, Roy Penners, Tim en Dennis Kocken, Ruben Baaten, Bram v Dinther, Nick Erkens en Hans Hermans.

Begeleiding toentertijd bestond uit Arco Klerk (hoofdtrainer), Maurice Mertens (assistent trainer), Michael Voots (keeperstrainer), Daniel Guit (verzorger), Sandra Mols & Wil Ernst (elftalvaarders), Theo Bominaar (grensrechter) en Gerrit Klasens (materiaal verzorger) en Danny Bergsma (stagiair trainersopleiding).

Roger Beumers

DVO – 100 jaar verbonden door voetbal

DVO werd opgericht in **1926** in de Sittardse wijk **Overhoven**. Al bijna een eeuw is de vereniging een begrip in de omgeving en een plek waar sport, vriendschap en saamhorigheid samenkomen.

In de beginjaren was voetbal dé sport. Vrijwel iedereen ging voetballen en voor velen was de voetbalclub de vanzelfsprekende ontmoetingsplek. In de afgelopen honderd jaar is de samenleving sterk veranderd. Er is tegenwoordig veel meer keuze uit sporten en andere vrijetijdsbestedingen. Toch heeft DVO haar aantrekkingskracht weten te behouden.

Met **ongeveer 600 leden**, waarvan **circa 400 jeugdleden**, is DVO nog altijd een bloeiende vereniging. Dat laat zien dat de club ook na honderd jaar een belangrijke maatschappelijke rol vervult en een plek is waar jong en oud zich thuis voelt.

Binnen DVO hebben sportiviteit en respect altijd voorop gestaan. De gedachte dat je "geen gekke dingen doet" en op een normale manier met elkaar omgaat, is nog steeds kenmerkend voor de club. Vriendschap en plezier in het voetbal zijn minstens zo belangrijk als winnen. Natuurlijk wordt er gestreden voor een goed resultaat, maar het resultaat alleen is nooit het belangrijkste geweest.

De club heeft in haar rijke geschiedenis vele kampioenschappen gevierd, maar ook degradaties meegemaakt. Dat hoort bij voetbal. De afgelopen jaren is DVO uitgegroeid tot een stabiele vereniging, waarvan het vlaggenschip zich al geruime tijd handhaaft in de 3e klasse. Binnen de grote jeugdafdeling wordt er op diverse niveaus gespeeld

Mijn eigen band met DVO begon nadat ik jaren met veel plezier had gevoetbald bij Almanïa. Rond 1990 maakte ik de overstap naar DVO, waar ik enkele jaren in DVO 1 heb mogen spelen. Op die periode kijk ik met veel plezier terug. Het waren mooie jaren, waarin niet alleen het voetbal, maar ook de onderlinge kameraadschap centraal stond.

Het stemt ook tot nadenken dat Almanïa, net als vele andere voetbalverenigingen uit de regio, inmiddels niet meer bestaat. Dat maakt het extra bijzonder dat DVO na honderd jaar nog altijd een gezonde en levendige vereniging is.

Rond 2003 werd ook mijn zoon lid van DVO. Daarmee begon voor mij een nieuw hoofdstuk binnen de vereniging. Ik werd actief als vrijwilliger en heb jarenlang met veel plezier verschillende jeugdteams als jeugdtrainer en jeugdleider samen met andere vrijwilligers onder mijn hoede gehad.

In 2006 trad ik toe tot het bestuur van DVO. Gedurende vele jaren vervulde ik de functie van secretaris. Sinds 2018 maak ik geen deel meer uit van het bestuur, maar mijn betrokkenheid bij de club is onveranderd groot. Tot op de dag van vandaag ben ik actief met uiteenlopende werkzaamheden, waaronder de ledenadministratie en het wedstrijdsecretariaat.

En niet alleen ik ben al lange tijd actief bij DVO, velen zijn net als mij al vele jaren betrokken bij DVO. Samen maken/zijn we DVO.

Juist die continuïteit en de bereidheid van vrijwilligers om zich jarenlang in te zetten, vormen de kracht van DVO.

Een vereniging als DVO kan alleen bestaan dankzij de inzet van al deze vrijwilligers. Zij zorgen ervoor dat trainingen, wedstrijden en activiteiten week in, week uit kunnen plaatsvinden. Hun enthousiasme en betrokkenheid vormen het fundament van de club.

Ook is uiteraard de steun van sponsors onmisbaar om de vereniging gezond te houden en de toekomst veilig te stellen.

Als ik terugkijk op mijn jaren bij DVO, zie ik vooral een vereniging die veel meer is dan alleen voetbal. Het is een plek waar kinderen opgroeien, waar vriendschappen ontstaan, waar families zich thuis voelen en waar generaties elkaar ontmoeten. Dat is de grootste kracht van DVO en de reden waarom de club na honderd jaar nog altijd springlevend is.

Ik hoop van harte dat ook de komende generaties deze mooie vereniging blijven koesteren, zodat DVO nog vele jaren een belangrijke rol kan spelen in Overhoven en ver daarbuiten.

Jan Schaekens

Beste DVO-ers,

In 1957 mocht ik als zevenjarig jongetje voor het eerst gaan trainen en wedstrijden spelen bij RK DVO. Voetballen was in die tijd dé vrijetijdsbesteding. Direct na school gingen de oude kleren en schoenen aan en trokken we de straat op om te voetballen met de jongens uit de buurt. Urenlang waren we ermee bezig.

Bij DVO kregen we de mogelijkheid om te trainen en op zaterdag wedstrijden te spelen tegen clubs uit de omgeving van Sittard. En ja, in die tijd gingen we gewoon op de fiets naar onze uitwedstrijden. Het was een fantastische tijd. Samen met de jongens uit onze eigen wijk trainen, voetballen en plezier maken. DVO voelde al snel als iets van onszelf.

In de jaren die volgden zag ik de club steeds verder groeien. Niet alleen in organisatie en accommodatie, maar ook in de manier waarop trainingen en begeleiding werden aangepakt. Langzaam maar zeker groeide DVO uit tot veel meer dan alleen een voetbalclub. Het werd een echte leefgemeenschap binnen onze wijk, een plek waar mensen elkaar ontmoetten en waar kinderen samen konden sporten en opgroeien.

Inmiddels was de hele familie betrokken bij DVO. Sjeng en Ann; pa en ma verzorgden jarenlang de kantine en de kleedlokalen. DVO was *all in the family*.

Toen ik zestien was, mocht ik mijn debuut maken in DVO 1. Dat was een enorme ervaring. Je voelde dat je als speler meegroeide met de club. Vanaf dat moment heb ik DVO steeds verder zien groeien en veranderen. Daarbij hebben ontzettend veel vrijwilligers door de jaren heen hun steentje bijgedragen.

Die vrijwilligers zijn en waren de hoeksteen van deze honderdjarige club.

Als speler was ik me daar vroeger misschien nog niet zo bewust van. Pas later ben ik gaan beseffen hoe belangrijk vrijwilligers zijn. Zij zorgen ervoor dat kinderen op een fijne en veilige manier kunnen genieten van de voetbalsport en zich niet alleen sportief, maar ook persoonlijk kunnen ontwikkelen. Daarvoor verdienen alle vrijwilligers van DVO, toen en nu, bij dit bijzondere jubileum onze grote waardering en ons respect.

Want alleen dankzij de inzet van zoveel mensen kan een vereniging honderd jaar bestaan.

Toen onze dochter later ook wilde gaan voetballen, kreeg ik de kans om trainer te worden van haar team. Zo stapte ik opnieuw bij DVO binnen, maar nu vanuit een heel andere rol: die van trainer en vrijwilliger.

DVO is uitgegroeid tot een club van de hele stad. Vanuit alle wijken kwamen kinderen naar DVO om te voetballen. De organisatie, accommodatie, trainingen en begeleiding waren op een goed niveau en DVO had een mooie plek binnen de stad gekregen.

Ik ben ontzettend blij dat ik op deze manier iets terug heb kunnen doen voor de club waar ik zelf zoveel plezier heb beleefd en waar mijn passie voor het voetbal zoveel ruimte heeft gekregen. Als trainer en coördinator mocht ik bovendien meebouwen aan een sportieve én maatschappelijke voetbalclub. Want dat is DVO inmiddels geworden.

Wat heb ik een geweldige 28 jaar mogen beleven samen met al die vrijwilligers, jeugdspelers en ouders. Ik kijk met veel plezier en trots terug op die periode en ben dankbaar dat ik een bijdrage heb mogen leveren aan deze bijzondere, honderdjarige club.

Van harte proficiat aan iedereen die aan DVO heeft meegebouwd en nog altijd meebouwt. Ik wens iedereen een prachtig, gezellig en onvergetelijk jubileumfeest toe. En laten we vooral alle vrijwilligers eens goed in het zonnetje zetten. Zij verdienen dat als geen ander.

En dan is er nog een mooi verhaal bij gekomen.

Enkele weken geleden kwam onze kleinzoon naar me toe met de mededeling: "Opa, we hebben nog geen trainer voor volgend seizoen. ***Opa kèns doe neit helpe?***" En zo sta ik inmiddels weer elke maandag en woensdag tussen de jonge voetballers. Wat een genot!

Na al die jaren is de cirkel rond. Ooit begon ik als zevenjarig jongetje bij DVO. Nu mag ik, als opa, opnieuw langs het voetbalveld staan en genieten van jonge kinderen die met dezelfde passie en hetzelfde plezier achter een bal aanrennen.

Ik hoop dat nog heel veel mensen zich als vrijwilliger voor DVO willen blijven inzetten. Want zolang er mensen zijn die hun tijd, energie en liefde aan de club willen geven, heeft DVO alle reden om met vertrouwen naar de volgende honderd jaar te kijken.

Op naar de volgende generatie! Met trots en veel mooie herinneringen,

Jan Schaekens Pupil, speler, jeugdtrainer, coördinator en vrijwilliger bij DVO.

Overleden ereleden

In deze laatste 25 jaar zijn al onze zes ereleden overleden. Frans Erkens, Lei Spätgens, Herman Marx, Thei Salvino, Piet Zinken en Wil Tummers.

Frans Erkens: speler, jeugdtrainer/leider, materiaal beheerder, jeugdhoeve beheer (samen met eega Leny)

Lei Spätgens: keeper, grensrechter 1^e elftal, ondersteuning bestuur , klusjesman, sponsors binnen halen, voetbalmakelaar

Herman Marx: leider en grensrechter dames elftallen, grensrechter verschillende teams, secretaris en onze Wikipedia mbt knvb regels, statuten, trainen en nog veel meer

Thei Salvino; speler, jeugdtrainer, elftal leider, bestuurslid, kantine beheerder, sponsor, ondersteuning bestuur en teams; ook wel *Mr. DVO* genoemd

Piet Zinken: speler, jeugdtrainer en vele jaren wedstrijd secretaris

Wil Tummers: oud speler, elftal leider bestuurslid en voorzitter

Allen hebben op hun manier veel betekend voor onze vereniging, we blijven hun derhalve zeer dankbaar.

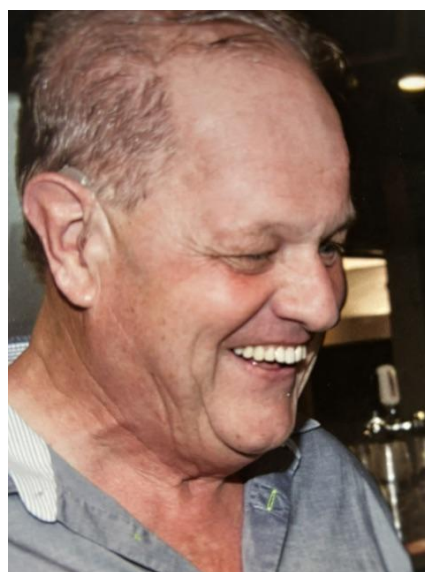
Inmiddels zijn er vier nieuwe ereleden benoemd: Peter Frissen, Jos Erkens , Ton Tummers en Felix Lebens. Zij worden even verder in dit boekje belicht.

In een tijdsbestek van 25 jaar ligt het voor de hand dat er meerdere leden ons helaas ontvallen. Sommige met een (oud) functie binnen DVO, anderen als (oud) lid.

Ieder van ons zal op zijn eigen manier de dierbare herinneringen aan hen die ons zijn ontvallen, koesteren.

Vlnr : Lei Spätgens, Herman Marx, scheidsrechter Bas Nijhuis, Piet Zinken en Frans Erkens.
Geen foto van Wil Tummers voorhanden.

Thei Salvino

Vier nieuwe ereleden bij DVO

Tijdens de laatste (en voorlaatste) algemene ledenvergadering heeft DVO vier trouwe clubmensen benoemd tot erelid. Een bijzondere onderscheiding voor leden die zich gedurende vele jaren op uitzonderlijke wijze hebben ingezet voor de vereniging. Met trots stellen wij onze nieuwe ereleden voor: Peter Frissen, Jos Erkens, Ton Tummers en Felix Lebens.

Felix Lebens is sinds 1969 lid van DVO en heeft een onuitwisbare stempel gedrukt op de jeugdafdeling. Als jeugdvoorzitter van 1987 tot 2007 bouwde hij samen met zijn bestuursleden aan een stevige organisatie waarvan de club nog altijd profiteert. Onder zijn leiding werden programmaboekjes geïntroduceerd, kregen jeugdtrainingen meer structuur en werd veel aandacht besteed aan technische ontwikkeling volgens de toen vernieuwende methoden van Wiel Coerver. Daarnaast speelde Felix een sleutelrol bij de verbouwingen van de accommodatie in 1993 en 2003, waarbij onder meer extra kleedlokalen, een bestuurskamer, materiaalruimte en zijn geliefde jeugdhoeve werden gerealiseerd. Ook zorgde hij via zijn contacten voor de samenwerking met Pinkpop, wat DVO jarenlang extra inkomsten opleverde. Nog steeds is Felix een vaste supporter langs de lijn bij zowel de jeugd als het eerste elftal.

Jos Erkens kwam als 17-jarige naar DVO en groeide uit tot een van de bekendste gezichten binnen de vereniging. Als speler van het eerste elftal combineerde hij zijn actieve voetbalcarrière jarenlang met het trainen en begeleiden van jeugdteams. Later werd hij trainer van diverse seniorenteamen, assistent-trainer en hoofdtrainer. Een absoluut hoogtepunt was het kampioenschap en de promotie naar de derde klasse in 2000 onder zijn leiding. Daarnaast maakte Jos deel uit van de technische commissie en vervulde hij uiteenlopende functies binnen de club. Tot op de dag van vandaag zet hij zich met grote betrokkenheid in als accommodatiebeheerder. Samen met zijn mede-vrijwilligers zorgt hij ervoor dat velden, kleedlokalen en materialen er altijd verzorgd bij liggen. Voor velen binnen de vereniging was en is Jos bovendien een vertrouwd aanspreekpunt en raadgever.

Peter Frissen viert inmiddels zijn 55-jarig lidmaatschap van DVO. Vanaf zijn achtste levensjaar was hij actief als voetballer en daarnaast zette hij zich jarenlang vrijwillig in voor de vereniging. Hij vervulde onder meer de functies van jeugdleider, verenigingsscheidsrechter, grensrechter bij het eerste elftal, penningmeester en beheerder van de ledenadministratie. Ook vandaag de dag blijft Peter betrokken bij het reilen en zeilen van de club als lid van de technische commissie. Zijn jarenlange inzet achter de schermen heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan de continuïteit van DVO.

Ton Tummers, sinds 2025 erelid, heeft samen met zijn vrouw Helen gedurende tientallen jaren een enorme bijdrage geleverd aan de vereniging. Van 1985 tot 1999 maakte hij deel uit van het bestuur, waarvan de laatste tien jaar als voorzitter. Daarmee was hij niet alleen de jongste voorzitter (34) uit de clubgeschiedenis, maar tot op heden, ook de langstzittende. Als speler kwam Ton uit voor vrijwel alle seniorenteam van DVO en behaalde hij kampioenschappen met meerdere elftallen. Daarnaast was hij veertien jaar actief als jeugdleider en trainer en beheerde hij samen met Helen eveneens veertien jaar de kantine. Zijn organisatietalent kwam tot uiting in activiteiten zoals het DVO/Familie-wijktoernooi, het Open DVO Darttoernooi en diverse andere evenementen die inmiddels een vaste plek in de clubgeschiedenis hebben gekregen. Ook was hij samen met dochter Rebecca, initiatiefnemer bij de herstart van het damesvoetbal binnen DVO in 2009. Mede door zijn toedoen, is DVO met twee teams, in 2017 gestart met competitief darten bij de Darts Organisatie Limburg. Nog altijd zet hij zich in bij thuiswedstrijden van het eerste elftal, waar hij samen met Helen de entree verzorgt.

Met de benoeming van deze vier ereleden spreekt DVO haar grote waardering uit voor hun jarenlange inzet, betrokkenheid en liefde voor de vereniging. **Dankzij vrijwilligers als Felix, Jos, Peter en Ton** heeft **DVO** zich kunnen ontwikkelen tot de club die zij vandaag de dag is. Hun bijdrage vormt een belangrijk onderdeel van de rijke geschiedenis van onze vereniging.

Damesteam vv DVO

Het in begin jaren 80 opgerichte dames team, werd in 1991 opgeheven. In 2009 werd op initiatief van Rebecca Tummers een nieuw damesteam opgericht. Zij hebben vijf jaar stand gehouden, maar door persoonlijke omstandigheden van de dames, kwam ook dit team tot een einde.

In die vijf jaren hebben toch verschillende trainers de dames onder de hoede genomen. En niet de minste: Hub Spronk, Frank Braam, Johan Huizinga, Johan Warlich en de meest succesvolste, John van Erp (zie foto). Met hem zijn de dames kampioen geworden, met een groots feest als gevolg. Al die jaren waren de dames onder de bezielende begeleiding van ome Ger (Widdershoven) en Hilde, waar zij niet alleen hun voetbal gerelateerde problemen kwijt konden.

Na de trainingen op vrijdag waren de dames graag geziene gasten in de kantine. Menige relaties met de voetballende heren, konden natuurlijk niet uitblijven. Dit betekende niet alleen een lach, doch af en toe ook een traan. Ook op de jaarlijkse (beruchte) *celebrity nights*, lieten zij zich met hun optredens, niet onbetuigd.

Helaas, aan ook dat tijdperk kwam een einde.

Dartsteam DVO

Hub Hövelings, captain

Na eerst enkele jaren bij de Hoeskamer te hebben gegooid met verschillende personen van ons huidige team moesten we een nieuw onderkomen zoeken voor ons dartsteam.

Nu was er al een team dat al darten deed bij de kantine van DVO .

We hebben toen Ton Tummers benaderd om te vragen of we met ons team ook bij DVO konden komen darten.

Dit was mogelijk en men gaf ons ook nog een de zwarte shirts met een logo dat bestond uit een gedeelte van de voetbalvereniging in combinatie met dartspijlen.

En nu zijn we zover dat we komend jaar ons 10-jarig jubileum kunnen vieren.

Namens ons team nog heel veel dank voor de geboden oplossing en gefeliciteerd met jullie 100 jarig bestaan van DVO.

We willen hieraan toevoegen, dat zodra bekend werd dat de Hoeskamer (voormalig café Kerkzicht) ging sluiten (het jaar 2017), er met hulp van Lowie Erkens een dart corner werd ingericht in onze kantine. Aanvankelijk zijn we toen met twee teams competitie gaan spelen bij de DOL (Darts Organisatie Limburg). We hadden ons aangemeld onder de naam: Dart Vereniging Overhoven. De DOL berichtte ons toen dat dit voor hun administratie te lang was en dat zij het hadden afgekort naar DVO. Dit was voor ons natuurlijk niet bezwaarlijk. Hier is nog één team van over (zie foto's). De eerste jaren werden in zwarte polo's gespeeld, om vervolgens over te stappen naar de rode polo's, gesponsord door Ron Salvino. Momenteel wordt er gespeeld in modieuze hemden, met dank aan het bestuur van DVO. Met deze nieuwe hemden heeft het DVO dartteam dit seizoen de bekerfinale bereikt, hetgeen een geweldige prestatie is (helaas verloren).

Op de eerste zondag van januari vindt er al meer dan 25 jaar het Open DVO Darttoernooi plaats. Hierbij mag ook dankbaar vermeld worden dat Ron Salvino de laatste jaren de kosten van de huur van de dartbanen voor dit toernooi, voor zijn rekening genomen heeft.

De kantinefeesten

Na de coronatijd heeft Melvin Koenen samen met Nancy en Patrick Kirchberg (kantinebeheerders) succesvol nieuw leven ingeblazen in de kantine Oktober en Halloween feesten, vastelaovend verkleed party's, en seizoen afsluitingen.

In vorige tijdsbestekken dienen de jaarlijkse celebrity nights ook vermeld te worden. Hierbij deed een delegatie van ieder team een hilarische act opvoeren op een geïmproviseerde Bühne in onze kantine. Deze werden dan beoordeeld door een professionele jury.

In de begin jaren werden deze avonden op een ludieke wijze gepresenteerd door Felix Lebens Jr. Naderhand werd zijn rol, op basis van verjonging, op een geslaagde manier overgenomen door Joey Tummers. Na vele jaren kwam hier uiteindelijk een eind aan, doordat er weinig of géén acts meer aangeboden konden worden.

De Nieuwjaarscup , een jeugdvoetbal toernooi, dat jaren geleden in de winterstop perfect georganiseerd werd door Arco Klerk en Sandra Mols, mogen we natuurlijk ook niet vergeten. Zij brachten veel vrijwilligers bij elkaar op deze weekenden, met ieder zijn eigen taak(en). Die taken begonnen voor velen al om 7.00 u en eindigde laat in de avonden.

Die saamhorigheid gaf een speciaal gevoel. Op dat toernooi verschenen vele jeugd teams van gerenommeerde prof clubs. Buiten dat deze weekenden toen veel geld opgebracht hebben voor onze club (kantine was van s' morgens vroeg tot s' avonds laat goed gevuld), waren ze ook reuze gezellig.

De whisky (Pierre Haenen), wijn en bier (Frank Braam, Melvin Koenen) proeverijen deden (doen) het natuurlijk ook altijd goed (nu nog bij de jaarvergaderingen).

De Voetbal Inside's met Hansi Kraay Jr. en Bas Nijkerk in onze kantine. Wat een happenings.!

Wist u dat...

Harry Dreuning, toen spelend voor het 1^e elftal, verzocht de toenmalige voorzitter, om via de luidspreker zijn vriendin Nicole, te vragen om naar de middenstip te komen. Hij deed haar aldaar op de knieën een huwelijksaanzoek, welke zij accepteerde. Onder de rust van de wedstrijd kwam de vader van Nicole verhaal halen bij de voorzitter. De genoemde achternaam van Nicole was niet Hottepussie maar Hottesuppie. Tja, whats in a name!

Na het afsluiten van zijn actieve voetbal carrière, werd Harry jarenlang een verdienstelijke trainer van DVO 2. Op de vrijdag en zondag avonden sloot hij de kantine. Met zijn boeiende verhalen, wel of niet voetbal gerelateerd, na afloop van training of wedstrijd, had hij van velen een luisterend oor en lang gezelschap. Zijn zangkunst en disjockeyen onder de naam Joliness, op vele middagen en avonden, waren op de een of andere manier, altijd een succes.

Dan was er natuurlijk het Dreamteam, bestaande uit oud eerste elftal spelers, dat drie achtereenvolgende jaren kampioen werd. Het team stond onder leiding van Piet Eijkenboom, en er werd gegrensrecht door Piet Blokpoel en Rien Snijders, beiden ook oud grensrechters van DVO1. De weekenden naar Groningen, Zeeland en Midden Limburg met de gehele families, zijn onvergetelijk.

Het veteranen team, onder leiding van Henk van Doornik (ook zorg gedragen voor de aanbouw van 4 kleedlokalen, toenmalige hoofdsponsor samen met Henk Bosman), kwam nooit spelers tekort. Na afloop van een wedstrijd op de zaterdag namiddagen, was het altijd een feest in de kantine, meestal eindigend met een Chinese hap of Pizza. De uitwedstrijden eindigden vaak in Einighausen, op het *Bal zum Einsame Herzen*. Frits Smeets, de keeper, was zo een danstalent, dat de vrouwen in de rij stonden om met hem te kunnen dansen.

In 2009 kreeg DVO beschikking over 1,5 kunstgras voetbalveld. Een 5 jaar later werd hier nog een geheel veld aan toegevoegd. Aanvankelijk bracht dat ook wat meer voetballeed (blessures) met zich mee. Maar het altijd kunnen trainen en voetballen was toch een verademing. Al klaagden de moeders en eega's wel, dat er geregeld van die kleine rubberen korreltjes in de wasmachine terecht kwamen.

Er kan nog veel meer aangehaald worden (voetbalkampen, kampioenschappen, promoties, Kloetinge) maar dan wordt dit een boekwerk. Wellicht dat we straks een verzameling van (ingezonden) verhalen kunnen bundelen en dit in een aparte uitgave kunnen publiceren op onze website.

En zeker vermeldingswaardig, zodat het niet in de vergetelheid geraakt: De kantine en materiaal beheerders, allen zeer waardevol, door de jaren heen. Hier of daar kan een jaartal een beetje afwijken, maar toch

Bij de een der laatste verhuizingen van DVO naar de Werme Houk in Overhoven in 1968, kreeg DVO als een van de eerste amateurverenigingen een waslokaal met kantine. Sjeng en An Schaekens werden de eerste kantine (en waslokaal) beheerders. Zij verhuisden in 1973 ook mee naar het huidige (Frans Erkens) complex. In 1980 werden zij opgevolgd door Pierre en Fien Diederens, welke in 1981 weer opgevolgd werden door Jo Jansen. In 1983 was het de beurt aan Thei Salvino, die in 1984 ging samenwerken met Helen Tummers. In 1989 werd Helen zwanger, en kwam zus Margriet Salvino *to the rescue*. Zij vormde meer en meer het beeld van de kantine, aangezien Thei het (te) druk had met zijn onderneming. In 2004 werd het kantine beheer overgedragen aan Jos en Tiny Erkens. In 2006 werd de samenwerking aangegaan met Ton en Helen Tummers. In 2008 zijn Jos en Tiny gestopt en Ton en Helen alleen verder gegaan, tot 2020. Corona versnelde de beslissing om te stoppen, hetgeen mogelijk werd doordat Patrick en Nancy Kirchberg bereid waren om in te stappen. En DVO mag blij zijn, dat zij tot op heden nog steeds, ter ieders tevredenheid, het beherende kantine koppel zijn.

Materiaal beheerders, hierbij wordt niet gewaagd aan jaartallen: Math Meulenberg (erelid), Cam Van de Reijt, Frits Donners, Funs Coenen, Piet de Vet, Math Willems, Frans Erkens, Willy Ernst, Roger Karel en *last but not least*, Herman Zwamborn. Deze heren dienen we uiterst dankbaar te zijn, aangezien zij op een vrijwillige basis, veel tijd besteedden aan vaak ondankbare werkzaamheden.

Herman (foto) doet bovendien de tenues wassen en is ook nog scheidsrechter bij de jeugd op de zaterdagen en is op zondag de grensrechter van ons eerste elftal. Laten we hem zo lang mogelijk in ere houden.

PROGRAMMA FEESTWEEKEND 25 tm 27 September 2026

100 jaar

V.V.D.V.O.

Door Vrienden Opgericht

FEESTWEEKEND

25 • 26 • 27 SEPTEMBER

VRIJDAG 25 SEPTEMBER	ZATERDAG 26 SEPTEMBER	ZONDAG 27 SEPTEMBER
REUNIEAVOND VANAF 19.00 UUR VOOR ALLE LEDEN, OUD-LEDEN, VRIJWILLIGERS, SUPPORTERS, FAMILIE EN OMWOONENDEN.	SPORTDAG J011 T/M J017 OVERDAG	DVO 100 JAAR JUBILEUM TOERNOOI J07 T/M J010 OVERDAG
 DJACKY KAREL VERSPAGET FRANS THEUNISZ	FEESTAVOND VANAF 19.00 UUR WIR SIND SPITZE! DJ LEMARC SHOWBAND THE MENU	
GRATIS ENTREE	TICKETS FEESTAVOND VIA WWW.VVDVO.NL €9,95 INCL. WC BANDJE	

📍 **FRANS ERKENS SPORTCOMPLEX**

HOOFDSPONSOR
AutoFirst CROMBEEN

